

[Kim Behnke]

af alt påvirker finansloven og finanslovsfor-
slaget.

Men alle problemerne kan ikke tilskrives ar-
bejdsløsheden; ser man på den udvikling, der
har været fuldstændig kontinuert siden 1987,
er det sådan, at den danske stat jo unægtelig
har gjort sig gældende. Man har gælds-
sat den danske stat så meget, at vi i 1994 runder det
magiske tal, hvor statens gæld er på 700 mia.
kr. Der er nogle, der regner Den Sociale Pen-
sionsfond fra, og det kan vi da godt gøre bare
for regneeksemplets skyld, men så er det 550
mia. kr. At regne Den Sociale Pensionsfond fra
er nok ikke helt fair; der er givetvis nogle pen-
sionister, der har en forventning om, at der er
nogle penge, der kommer til udlodning på et
tidspunkt, og så skal de jo alligevel skaffes.

700 mia. kr., det er altså, hvad det har resul-
teret i, at politiske flertal i denne sal igennem
massevis af år har vedtaget udgifter uden sam-
tidig at ville anvise, hvor indtægterne skal
komme fra. Man kunne fristes til at håbe på
den dag, hvor der er nogle, der har mod til at
lave nogle grundlovsændringer. Så kunne vi få
en grundlovsændring i Danmark, som betød,
at vi som en række andre lande simpelt hen
havde et grundlovssikret forbud imod at have
underskud på budgetterne og forbud imod, at
vi gældsætter os så kraftigt, som tilfældet er.

Der er nogle, der påstår, at gælden i sig selv
ikke er noget problem, fordi en stor del af vo-
res statsgæld er indlandsgæld. Der er dem, der
har brugt det billede, at det jo bare er den ene
bukselomme, der har lånt penge til den anden
bukselomme, og det kan vel ikke være noget
problem, hvis det er danskere, der skylder hin-
anden penge. Og der er dem, der vil kunne
fremdrage fine regneeksempler på, at vi igen-
nem de senere år har nedbragt statens ud-
landsgæld som følge af de store overskud på
betalingsbalancen.

Hvis vi nu indtil videre fastholder, at det
skulle være korrekt, at det ikke er noget pro-
blem, at den ene bukse-lomme skylder penge til
den anden, ja, så viser det sig imidlertid, at der
er et problem ved det lånearrangement, fordi
der forsvinder nogle penge mellem bukse-lomme-
rne. Der skal nemlig betales renter. Finans-
ministeren har oplyst i de forskellige publika-
tioner, at alene næste år skal skatteyderne be-
tale 63 mia. kr. i renter, og det er i hvert fald
penge, som skal betales her og nu. Det er pen-
ge, der trækkes af budgettet. Det er 16 pct. af

de samlede drifts- og anlægsudgifter, og det er
19 pct. af alle statens indtægter.

Lad os forestille os bare for sjovs skyld, at vi
ikke havde den renteudgift. Til sammenligning
bruger vi på hele folkepensionen små 40 mia.
kr., men vi bruger altså 63 mia. kr. på at betale
renter. Og hvad får vi så for de penge? Ingen-
ting. Det eneste, vi får, er, at staten kan opret-
holde den meget store gæld.

Oven i købet er det sådan, at gældsætningen
jo repræsenterer en omvendt Robin Hood-po-
litik. Det er jo sådan, at de, der har købt obli-
gationerne – den ene bukse-lomme, der har
købt obligationerne, sådan at den anden buk-
se-lomme, nemlig staten, har kunnet optage de
store lån – er de absolut mest velhavende i vort
land: Det er de store fonde, og det er personer
med store personlige formuer, som de har pla-
ceret i statsobligationer. Det har de gjort, fordi
de får deres penge godt forrentet; men lige
præcis det, at de skal have deres penge godt
forrentet, betyder, at de 63 mia. kr., som næste
år skal afsættes på finansloven til at betale ren-
ter med, er penge, der trækkes fra den under-
betalte kassedame, det er penge, der trækkes
fra lavtlønsbefolkningen. Den er også med til
via skattebetalingen at betale rentebyrden, og
dermed tager man penge fra de fattige og giver
dem til de rige.

Det er jo ellers lige præcis det modsatte, der
er sloganet både for den nuværende regering
og for det arbejde, der foregår her i Folketin-
get: at man skal tage fra de rige og give til de
fattige, men statens gældsætning betyder i sig
selv en årlig overførsel af kapital, nemlig ren-
terne på de der over 60 mia. kr., fra de fattigste
til de rigeste.

Næste års driftsunderskud har vi diskuteret
tidligere på dagen, og den socialdemokratiske
ordfører, fru Pia Gjellerup, glædede sig over,
at der var en lille forbedring i forudsigelserne
for næste års driftsunderskud. Men uanset om
man nu glæder sig over, at den sidste decimal
har ændret sig 100 mio. kr., så kan vi konstate-
re, at et driftsunderskud i den størrelsesorden,
nemlig næsten 60 mia. kr., hører ingen steder
hjemme, for det betyder jo alt andet lige, at sta-
tens gæld året efter vil være tilsvarende større.
Det betyder egentlig, at vi i 1994 opkræver 60
mia. kr. for lidt i skat, for hvis vi skulle have
balance på budgettet, burde der opkræves 60
mia. kr. mere i skatter og afgifter.